

RÖTT GULD
av
Amanda Lundin

KAPITEL 1

Atle vilade knivseggen mot Gudruns hals, ömt som en kyss. Gudrun lyfte hakan, hennes mage fylldes med is, hjärtat dundrade i bröstet. Järnet var lika kallt mot hennes hud som Atles blick.

”Nu räcker det. Inga fler lögner”, sa Atle.

Gudrun blottade tänderna och väste: ”Lägg ner kniven, din kuklösa vekling!”

Atle fnyste, pressade kniven hårdare. ”Smädliga ord kommer inte att rädda dig, Gudrun Gjokedotter. Om du berättar var guldets är, låter jag dig gå fri.”

De var ensamma i den dunkla sovkammaren. Veden knakade i härden – annars var allt tyst. I näsan stack doften av rök, svett och skräck. Gudrun andades ytligt, det pirrade i händerna, blod susade i öronen. Hon visste vad Atle var kapabel till – men skulle han döda sin egen hustru?

”Ingen levande själ vet var drakguldets finns. Du mördade min bror för *ingenting*.”

Atle flinade, la huvudet på sned. ”Vill du ansluta dig till honom i ormgruppen? Jag tvekar inte att kasta i dig – jag skulle njuta av skådespelet.” Hans blåa ögon blänkta i skenet från brasan. Det här var en förbannad lek för honom.

”Du är inte dum, Atle. Om du dödar mig kommer min mor att hämnas. Hon kommer samla hela sin här och slakta dig och dina avskum till män.”

”Låt dem komma – freden är redan bruten. Ut med språket nu.” Atle rispade hennes hals med knivseggen. Gudrun stelnade till, spände alla muskler i kroppen. Droppar av blod flydde såret, kittlade hennes bröst. Hennes sköra hud var den enda gränsen mellan liv och död. Makten låg i Atles händer; med en handledsknyck kunde han avsluta henne.

Hon såg Svanhild framför sig; dottern som var vackrare än alla ljusalver.

Hon såg huggormarnas etterdrypande käftar.

Det flammade i hennes bröst, hon andades häftigt; Atle skulle plikta dyrt för detta.

”*Har du glömt vem jag är? Har du glömt vad som hände när du försökte skälla mina händer?*” fräste Gudrun.

Atles blick drogs till hennes oskadda händer. ”Jag har inte glömt. Men tro inte att du är odödlig. Du blöder precis som jag.”

”Dödar du en völva vänder du gudarnas och andarnas makter emot dig. Konsekvenserna kommer drabba dig resten av ditt liv. Du kommer aldrig sluta gäckas av min ande. Vill du verkligen det?”

”Jag är inte rädd för dig, *häxa*.”

Det värkte i nacken av den onaturliga ställningen, svetten samlades i tinningarna. Hon måste ta sig ur detta, måste testa en annan strategi. Gudrun drog på läpparna, sträckte ut handen mot Atle – han stelnade till, men lät henne placera fingrarna i hans linfärgade hår. Hon gjorde rösten honungsmjuk: ”Nog skulle du sakna mig i sänghalmen om nätterna. Nog skulle du sakn– ”

Atle greppade tag i hennes handled. ”Dina försök att lura mig med bländverk är skrattretande. Du är inte mer än ett kreatur för mig. Jag kan byta ut dig mot en ny hustru i morgon.”

Gudrun spottade honom i ansiktet. Atle ryckte till, loskan rann långsamt nerför hans kind, ner i det ljusa skägget. De stirrade på varandra under några ödesdigra hjärtslag – Atle med rynkade ögonbryn, Gudrun trotsig och rakryggad. Atle sänkte kniven.

Det blixtrade till av smärta i hennes käke.

Knytnävsslaget fick Gudrun att vingla till – vita blixtar dansade framför ögonen, det ringde i öronen, smärtan dånade. Järnsmak fyllde munnen, ögonen tårades. Gudrun lyfte handen mot läpparna. *Blod*.

Hon ansträngde sig för att återfå balansen och fästa blicken vid Atle. Han torkade omsorgsfullt bort loskan från ansiktet. Det stiliga leendet vilade oberört på hans läppar. ”Gör aldrig om det. Förstått?”

Gudrun svarade inte. Hennes händer darrade.

”Oroa dig inte. Jag ska inte döda dig – inte idag. Jag vill inte att du ska missa kvällens festligheter. Har du inte hört? Jag anordnar ett dryckesgille för att fira din broders död!”

”D–ditt kräk”, viskade Gudrun.

Atle höjde ögonbrynen, skrattade så att axlarna skakade. ”Vi ses ikväll, älskade hustru.”

Han böjde sig fram och kysste hennes panna. Gudrun stod stilla med blicken bortvänd. Kände den fräna lukten av hans andedräkt, av hans svarta läderkolt. Hennes kropp var spänd som en bågsträng.

Atle lämnade sovrummet.

KAPITEL 2

Gudrun förliste i sängen, tog skydd i de tjocka björnpälsarna. Smärtan dunkade i ansiktet, het som härdens glöd. Hon stirrade på vindögat mellan takbjälkarna, där röken flydde ut mot den öppna himlen. Svagt ljus och ljudet från gården sipprade in genom gluggen. Människor som arbetade med vardagens bestyr, ovetande om att deras husmor nästan blivit mördad.

Hennes händer skakade fortfarande. Blodsmaken var tjock i munnen, hjärtslagen ville inte sakta ner, tankarna irrade i huvudet.

Kniven. Atles kalla blick. Blodet. Ormgropen. Brodern. Guld.

Drakskatten. Hon reste sig ur sängen, stred över golvet, knäböjde vid en kista. Hon öppnade den och längst ner under bylten av kläder fann hon det hon sökte. En ask av poppelträ, vackert ornerad, med ett järnlås. Andlöst fumlade hon efter rätt nyckel på nyckelknippan, fäst mellan klänningens spännbucklor.

Med rätt nyckel öppnade Gudrun asken. Där i låg en ensam ring, tvinnad av rött guld. Enkel men vacker. Hon lyfte den försiktigt, betraktade den. Guldets glimmade trolskt i skenet från härdens. Det högg till i bröstet, brände bakom ögonlocken. Smärtsamma minnen fladdrade förbi.

Hon andades djupt, tryckte undan minnena – det fanns viktigare saker att tänka på. Atle hade mördat hennes bror. Gudruns och dotterns liv var i fara. Vad skulle hon göra? Hon kramade ringen i sin blodiga näve.

Blod ska gäldas med blod.

Hon var ingen hederslös ynkrygg; att ge upp var inte ett alternativ. Det var hennes plikt att hämnas broderns död. Det var hennes plikt att skydda hennes ätt. Atle och hans hird *måste* dö – och därmed avsluta fejden mellan hennes och Atles stam. Hon föreställde sig Atle på knä, bönande om nåd. Hon rätade axlarna, munnen förvreds i ett grin.

Men hur skulle det gå till? Hon kunde inte göra det ensam; hon behövde allierade. Och det fanns fortfarande en person som kunde hjälpa henne.